

Kdo postavil Kyjev...

„Odkud se vzala ruská země...“ napsal středověký kronikář Pimen. Mnoho verzí vzniku našeho státu nám poskytují práce vědců i starověké kroniky. Historie založení Kyjeva, prvního před skandinávskými knížaty, však zůstává záhadou. Kdo byli Skythové doopravdy? Události té zapomenuté doby stále neznáme.

Určité světlo na ně vrhá Velesova kniha, ale je také považována za kontroverzní zdroj. A v ní, jak se ukázalo, se hodně promíchalo: události se v čase měnily; dvě události byly brány jako jedna atd.

Dnes se chci podělit o další verzi tohoto, získanou prostřednictvím vědomého snění. Všechno ve snu bylo tak jasné a barevné, že to klidně mohla být realita.

Takže... Den se klonil k západu slunce, rudé slunce viselo nad nekonečnou stepí, přes kterou se hnal jen svobodný vítr, a kočovníci hnali svá stáda.

V dálce jsem si všimla velkého shluku barevných stanů. „Skythové,“ pomyslela jsem si. Blížím se. Velké vzorované stany byly uspořádány do kruhu v několika řadách. Mezi nimi byly uličky. Tábor byl strážěn ozbrojenými válečníky.

Stany byly vyrobeny z plsti nebo silné vlněné tkaniny s nášivkami v podobě geometrických vzorů, figurami koní, jelenů, ptáků a fantastických zvířat s ptačími hlavami a zvířecími tlapami. Nahoře je zdobily nadýchané chocholy a husté třásně.

Nechyběly ani ohrady pro ovce a koně, které byly vybudovány ze samostatných dřevěných plotů. Příležitostně se daly rozebrat a složit. V době, kdy jsem se sem dostala, byl v táboře pohřbíván nějaký soukmenovec. Byl postaven vysoký hliněný kopec-mohyla. Na jeho vrcholu kouřil oheň, na němž byl nebožtík pálen.

Příslušníci kmene se shromáždili na úpatí mohyly a celé „náměstí“ zaplnily modré smuteční šaty. Výkřiky plaček hlasitě naplnily okolí.

Najednou jsem se ocitla v samotném centru dění. Nyní jsem mladý válečník, který sedí vedle svého otce u pohřební tabule, která se v podobě podkovy rozprostírá u paty mohyly.

Mám na sobě nějaké tlusté vlněné oblečení s bronzovými plaketami našitými na hrudi. Hrubé, ale hřejivé kožené boty jsou podbité železem. Jsou do nich zastrčené široké kalhoty, podvázané páskem. Na hrudi je našitý bronzový kulatý chránič s rukojetí uprostřed. Na hlavě je teplá plstěná čepice s měkkým vrškem podobná kolpaku-baranici.

Otec sedí v podobném oblečení. Už není mladý. Jeho vrásčitá tvář je pokryta hustým černým plnovousem. Všude kolem jsou stejné drsné tváře mužů. Ženy se shromáždily na jiném místě.

Jsou ale vidět mezi těmi, jež roznášejí jídlo. Hlavy mají spletené do hustých tuhých copánků, blyští se zlaté přívěsky a náušnice, cinkají náramky a opasky z malých kulatých plíšků, a teplé šaty mají vyšíváné ozdobami podobnými těm na stanech.

Tady se ke mně blíží jedna z nich. Oči má lemované zelenou pastou, do oblouku klenuté černé obočí. V jejích rukou je zlatá číše s vyraženými postavami lidí – našich předků. A v ní je opojný nápoj barvy bledého měsíce. Vyrábí se z aromatických bylin, chmele a mléka.

Otec vezme číši a podá ji svému otci, který již odešel na odpočinek. Nyní už je stařík, a jeho dlouhý rozčuchaný plnovous je spletený do copánků na znamení, že je kmenem ctěn a respektován jako stařešina.

Ten usrkl a začal dlouhý příběh o našem praotci Skythovi, synovi velkého Kije, který postavil město na řece Něpře (Dněpr). Tak to bylo řečeno.

...A číše s nápojem šla dokola, přecházejíc z ruky do ruky a přinášejíc zapomnění. Nějak to alespoň zmírnilo hořkost ze ztráty jednoho z nás.

Na rukou bojovníků hoří prsteny, plyne řeč, které nerozumím, a je cítit vůně masa opékaného na rožni. Pijeme mléko, žvýkáme tuhé maso a slaný sýr stočený do malých kuliček.

Smutné rudé slunce brzy přejde do jiného světa. Ten, jehož vyprovázíme, musí odejít s ním.

Už jsme na cestě nahoru, abychom se s ním rozloučili. S posledními paprsky zapadajícího slunce, ozařujícími tváře nomádů, byl nedohořený oheň vhozen do hluboké jámy vykopané uprostřed mohyly. Byla tam také pohozena mrtvola jeho koně, sedlo a zbraně, zlaté nádoby a poháry. To vše bylo zasypáno hlínou.

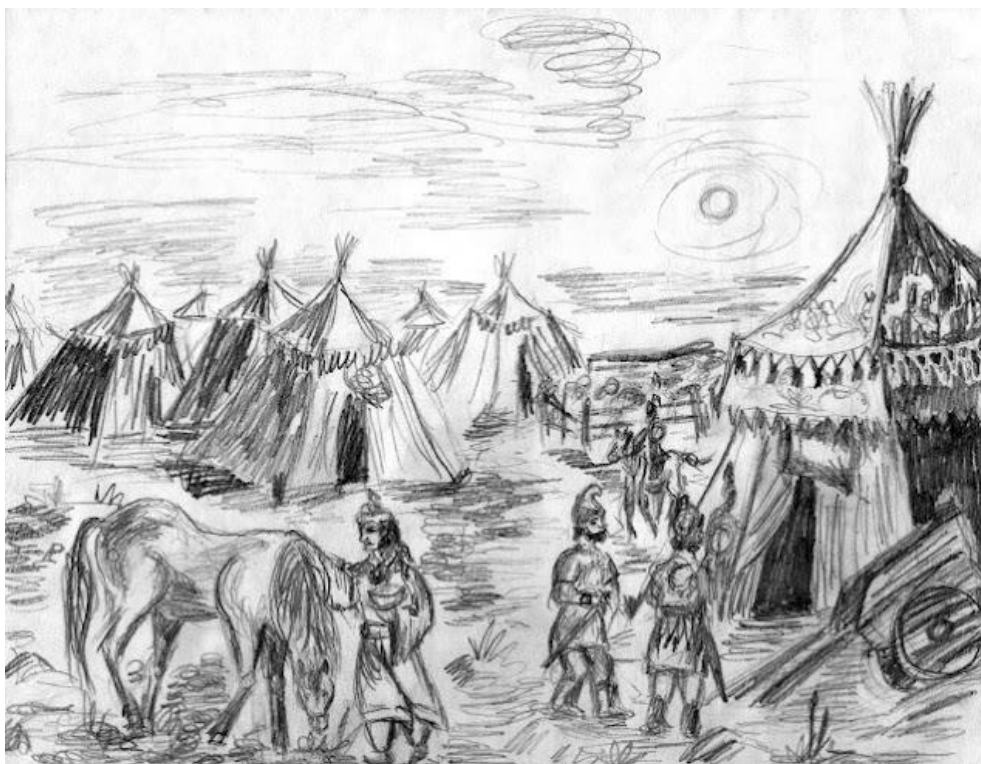
Slunce zmizelo. Za úsvitu budeme muset všichni opustit toto místo, strhnout celý tábor a odejít se svými rodinami a dobyt看kem, zanechajíc mrtvému klid a ticho velkých stepí. Tak dlouho tady nepršelo. Tráva usychá, naši koně a ovce nemají co jíst. Žhavé slunce spaluje hrud' naší země.

...Jdeme z kopce dolů. Ale co je tam v temné dálce? Nějací jezdci k nám cválají. Něco křičí a jejich ruce jsou zvednuté dlaněmi k nám. Už jsou blíž a slova už jsou rozlišitelná.

„*Miluj, miluj!*“ volají na nás. Takže přišli v míru.

Naši lidé byli znepokojeni. To přijeli „Rusiči“, jak si říkají. Nám říkají „Skiviči“, protože náš předek se jmenoval Skyth, a říkali mu „Skiva“. „Rusiči“ jsou naši vzdálení bratři, vždyť všichni máme společného předka Kije a jeho otce Ara, který přišel z požehnané země Severu přes Ripejské hory (Ural).

...Ale vtom jsem vyletěla z těla mladého muže a nechala jsem ty lidi, aby se poradili s příchozími. Mezitím mi vnitřní hlas vysvětlil situaci, která se vyvinula v těch vzdálených letech.

Ve skytském táboře

V šedém starověku, dokonce od doby, kde jsem se ocitla, měl Ara (Árij), přicházející ze severní Hyperboreje přes Ripejské hory, syny, jež se jmenovali: Kij, Šček a Choriv, a ve výslovnosti skytských kmenů - Kii, Šech a Charif.

Tentýž Kij založil a postavil město Kyjev na řece Dněpr (Něpra ve skytské výslovnosti). Měl také syny a dcery. Jeho dva synové se jmenovali: Skiva (Skyth) a Slaven. Starší syn Slaven zůstal po smrti svého otce v Kyjevě a Skyth odešel do stepí ke zbývajícím kočovným Árijům.

Slaven měl také děti. Jedno z nich se jmenovalo Rus, a všichni jeho potomci se nazývali Rusiči. Rus zdědil město Kyjev po svém otci, ale po něm vládl jeho bratr, nikoli jeho syn. Potomci tohoto bratra se zmocnili trůnu a Rusiči museli odejít na jih. Dlouho putovali po Kavkaze, ale potom je nepřátelé vyhnali i odtamtud, a tak odešli na západ k potomkům Ščeka (Šecha). Tam mu říkali „Čech“. Z tohoto Čecha vzešli Čechové. Jedním z potomků kočovného kmene Rusičů byl opět Kij. Byl pojmenován na počest svého předka, syna Árije.

Byl to právě nový Kij, kdo se rozhodl obsadit město založené jeho předkem, tedy Kyjev. Aby toho dosáhl, obrátil se o pomoc na Skythy. Tato doba se shodovala se suchem ve stepích poblíž Donu, kde se nacházel také tábor, v němž jsem se ocitla. Tak to bylo řečeno.

Rusiči slíbili za jejich podporu v tažení proti Kyjevu „travnaté pozemky, louky, tučná pole u řeky Dnipru“, jak říkali Dněpru. Tak se mi v mysli překládala řeč těch příchozích.

A Skythové se rozhodli pomoci Rusičům, pomoci Kijovi, potomku dávného Kije, jejich společného předka.

...A tak jsem se znovu ocitla v těle mladého Skytha. První ranní paprsky slunce ozářily suchou step. Skládaly se stany, naháněl dobytek. Kočovníci opouštěli místo, kde jeden z nich zemřel. Koně víří prach, oblečení a postroje hýří barvami, je slyšet křik a dupot. Dokonce ženy a děti zde jezdily na koních obkročmo, vždyť děti od dvou-tří let seděly v sedle vedle otce, a to chlapci i dívky.

Jsem také v sedle a kůň mě nese po stepi. *„Prašný úsvit dává život novému dni, a step se rozprostírá jako věčná cesta, která nás vede od narození až ke smrti, tak jako vedla naše předky ze vzdálených pohádkových míst. Jedeme za větrem, za lepším životem, a cesta se nám vine jako osud. Kamkoli půjdeš, všude jsi svobodný, sám jsi jako vítr, jako pták vznášející se na obloze. Jsme svobodnější než Rusiči, nepotřebujeme střežit země a pole. Země, ta je tvoje i moje, tak proč ji dělit,“* tak tehdy přišlo na mysl mladému kočovníkovi, nebo spíš mně, vždyť jsem byla tehdy v jeho těle.

Karavana se brzy zastavila. Stany byly znovu postaveny, ženy se pustily do svých věcí. Odjeli jsme od mohyly, nechali jsme ji ve stepi, a znovu odpočinek na nekonečné cestě putování.

Ale mladý válečník, ve kterém jsem byla, chtěl svobodu, chtěl cválat po stepi, objevovat nové země, a ne sedět s matkou u krbu. A vypravil se tedy se svým otcem a dalšími válečníky bojovat do Kyjeva spolu s Rusiči.

...Dny plynou. Následujeme umírající Slunce na západ. Tráva je šťavnatější a můj kůň dovádí. Za kopcem byla řeka. Širokánská! Nikdy jsem podobnou neviděl. Tohle je Něpra. Ach, jaké jsou tu zelené trávy! Za kopcem jsou stany Rusičů, kteří se připravují na válku.

...Dále jako bych se přenesla v čase, a přede mnou se objevil starověký Kyjev, který Rusiči a Skythové snadno obsadili.

Nový Kij nařídil nedotýkat se obyvatel a jejich majetku. Bitva se odehrála pod hradbami, a město samotné zůstalo nedotčeno. Kij shromáždil lidi na hlavním náměstí a oznámil, že je skutečným potomkem zakladatele města.

„Nadarmo vy, pošetilci, proléváte krev pod hradbami města,“ překládala se kdesi ve mně jeho řeč. *„Nepřinesu vám neštěstí.“* Obyvatelé mlčky naslouchali a pak se rozešli.

Všechno tady pro mě bylo zajímavé, a znovu jsem se ocitla v těle toho mladého člověka.

...Je to zvláštní město, nikdy předtím jsem nic podobného neviděl. Silné kamenné zdi, střechy. Domy postavené ze dřeva, omazané hlínou s drcenou slámou a poté obíleny křídou. Všude kolem jsou stromy. Krásné obyvatelky s dlouhými copánky ve vyšívaných bílých košilích a barevných sukních.

Starší ženy se zahalují do měkkých šátků, které spadají až po zem. Silueta postavy je pod nimi sotva rozeznatelná, a šperky záhadně zvoní.

Vousatí muži jsou skvělí se zbraněmi. „*Je tu spousta světlolvasých a světlookých lidí - ne takoví jako u nás. Žijí léta na stejném místě, mají domy, zahrady a pěstují rostliny. Jsou připoutáni ke své zemi a brání ji před nepřáteli. Nemohou odejít jako my, jsou-li nepřátelé silnější, ale podřizují se jim.*

Ne, step a věrný kůň jsou lepší než kamenný dům, zahrada nebo pluh. Svoboda je cennější než kus země, a vlast, to je celý svět, to je ve víře v předky,“ tak uvažoval můj kočovník, bloumající úzkými uličkami, až došel na svatý kopec, kde stály dřevěné obrazy starověkých bohů. Nikdy nic takového neviděl, vždyť Skythové bohy znázorňovali na kovových plíšcích a nosili je jako talismany. Zde stáli jako sochy a byli obrovští. Před nimi hořely ohně.

Přišli sem i další Skythové, a také Rusiči s Kijem a obyvatelé Kyjeva, aby se usmířili.

Stáli v kruhu se starověkými božstvy a pronášeli modlitby. Šedovlasý žrec házel do ohňů obilí a vonné byliny jako oběť, a skytský žrec naléval mléko do posvátného ohně. Poté nosili po kruhu zlatou číši s medovým nápojem.

Takový nápoj pil i ten, kdo založil Kyjev, a jeho otec - praotec Árij, jak bylo řečeno. Tam, kde bylo v kruhu božstvo, se nápoj nalil do ohně, uctívaje ho, a číše pak obcházela kruh a spojovala lidi a bohy.

Jako by tu byli přítomni. Byla cítit nějaká energii, jakési vibrace.

A tu se lidé rozcházejí, a já si všimnu, že hlavní oheň doslova hraje jiskrami. V ohni skáčou duhové jiskřičky jako sluneční prasátka.

...Najednou se mi zatočila hlava, zahalila mě jakási mlha, a v ní se objevil poloprůzračný obraz bohyně. Hlavu měla pokrytou bílými květy a její modré oči se zdály bezedné. „*To je Lada,*“ napadlo mě. A potom jsem vyletěla z těla toho mladíka. Ten chvíli stál a pak odešel.

Najednou se za jejími zády objevila doslova duhová křídla, a ona se jimi zakryla, a když je znovu rozevřela, vše se změnilo, proletěla jsem mnoho staletí ještě dále do minulosti.

Byl zde prapředek samotných Árijů - Árij. Během velké povodně odešel z Lukomorje, od řeky Ra (Volhy) (viz téma: Z Arkaimu do Lukomorje aneb skutečná pohádka o Žiguli) na Západ a zůstal zde se svým národem, ale ne nadlouho.

Jeho nejstarší syn Kij se naopak rozhodl usadit se navždy zde. Začal stavět domy z kamene u velké řeky Dnipro (budoucí Dněpr), respektive každá rodina jeho rodu si zde postavila dům. Všichni však lpěli na tom, aby se domy stavěly v kruhu od středu, kde bylo místo bohů - svatyně. Město bylo postaveno jako Slunce. Bílé domy s plochými střechami rychle rostly, vznikaly úzké uličky. A bylo řečeno, že to bylo asi před 10 000 lety.

...Ale tady znovu vidím oheň a je tu šedovlasý Ara (Árij) a jeho synové: Kij, Šček a Choriv. Odněkud k nim přiběhne malá holčička. A vida... ocitla jsem se v jejím těle.

...Je tu můj otec (Kij) a dědeček. Je tu teplý oheň a já jsem promrzlá. Otec vyskočil a chtěl mě odvést k matce, ale šedovlasý Ara (Árij) mi dovolil zůstat. Otec mě vzal do náruče a já se přitiskla na jeho širokou hrud', na které ležel jeho dlouhý plnovous.

Měla jsem na sobě krásné bílé šaty vyšívané zlatými ornamenty, zlatá obruč držela mé lokýnky lezoucí do očí. Dědeček něco říkal, a jakoby někdo začal jeho řeč překládat.

A vyprávěl o nějaké vzdálené pohádkové zemi, kterou zaplavila voda, jež se proměnila v led, a o tom, že někde na jihu je podobná země. Tam bylo třeba se vydat. Ale otec nad tím mávl rukou a zažertoval, prý co jiného ještě hledat - tady je dobře. „*Usadíme se a bude to ještě lepší.*“

Dědeček měl krásný prsten s magickým kamenem přineseným z legendární severské země. Byl tak zářivý, že jsem od něj nemohla odtrhnout oči. Ale vtom se objevila moje maminka, zacinkala náramky. Dlouhá pokrývka ji zahalovala od hlavy až k patě. Vzala mě za ruku a odvedla pryč.

...Najednou se všechno někam propadlo, a když se to znovu vynořilo, byla jsem už dívka. Město bylo nádherné. Bílé domy jako oblázký lemovaly sluneční kotouč kolem posvátného místa, kde byly idoly.

Otcovi bratři (Šček a Choriv) odešli na západ hledat lepší život. Dědeček ještě žije, ale i on odchází. Musí splnit své poslání, „*dokud život ještě neutekl,*“ jak se mi přeložila jeho slova. Musí přivést lidi, nebo alespoň část z nich, do zaslíbených zemí na jihu. Rozhodl se vrátit k řece Ra a odtud se vydat přímo na jih do těchto zemí (budoucí Persie, jak říkal vnitřní hlas).

Bylo těžké se rozloučit, ale byl tu můj otec, byl tu můj snoubenec. Musela jsem zůstat.

...Za okamžik se obraz Lady objevil znovu, bohyně se objevila v duhové záři. Za ní se rýsoval starobylý Kyjev, jak vypadal, když jsem do něj na začátku snu zavítala. A žijí tu potomci dávného Kije, a opět vládne Kij, který sem přišel po dlouhém putování. A v zelených stepích se potulují Skythové, a ten Skyth, kterým jsem byla, prohání po stepi ovce a koně.

Na této zemi sice bude ještě mnoho válek a rozbrojů, o kterých víme z historie, ale už tehdy, ještě před příchodem Skandinávců do Rusi, si lidé pamatovali své příbuzenství mezi sebou, pamatovali si příbuzenství se svými bohy - legendárními předky z daleké severní země, která se později bude jmenovat Hyperborea...

Zapsala Valeria Kolcova 01.12.2012